

Da jeg er en af dem, der ikke er meget glad ved store, lange Taler her i Tinget, og da jeg har paa Fornemmelsen, at man ikke altid overbeviser ved sine Taler, vil jeg derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger. Men jeg vil med saa meget desto større Følelse, om jeg saa maa sige, paa mit Partis Vegne anbefale dette Supplement til den bestaaende Lovgivning, som jeg i alt Fald synes, at man baade fra Venstres og fra konservativ Side maa kunne gaa med til, selv om der fra den Side jo nok synes at blive øvet en bestemt Modstand mod Ratifikationen af disse forskellige Konventioner.

Knud Kristensen: De to første Lovforslag paa Dagsordenen drejer sig jo om Indførelse af 8 Timers Arbejdsdagen. Her er ikke blot Tale om Indførelse af 8 Timers Arbejdsdag i visse Industrier og Virksomheder, fordi Samfundshensyn kræver det, fordi Arbejdet der er sundhedsfarligt eller paa en eller anden Maade i usædvanlig Grad tager paa de arbejdendes Kræfter, saaledes at de er udsat for i Løbet af forholdsvis kort Tid at blive opslidt og derefter i større eller mindre Grad at falde Samfundet til Byrde. Der er heller ikke i og for sig her Spørgsmaal om, hvorvidt man skal arbejde 8 Timer eller mere eller mindre, men her er Tale om, hvorvidt man skal lovfæste det Forhold, at der ikke maa arbejdes mere end 8 Timer, selv om de paagældende Arbejdere og Arbejdsgivere maatte anse det, alle Forhold tagne i Betragtning, for at være det mest hensigtsmæssige at arbejde i længere Tid. Det skal altsaa forbydes i alle Tilfælde, dog bortset fra visse Undtagelser, der er nævnt i Lovforslaget. Det er jo ikke saaledes, at vi, hvis disse Lovforslag om at ratificere Konventionerne vedtages, lovfæster 8 Timers Arbejdsdagen paa den Maade, at vi igen kan gaa bort fra den, hvis det viser sig efter et eller to Aars Forløb at være en uheldig Ordning. Nej, hvis vi gaar til at ratificere disse Konventioner, saa har vi efter mit Skøn bestemt, at der her i Landet i de første 10 Aar ikke maa arbejdes mere end 8 Timer om Dagen. I en Tid som vor, hvor Udviklingen gaar saa hurtigt og svinger, om ikke fra den ene Yderlighed til den anden, saa dog med ret store Svingninger indenfor det økonomiske Liv, turde det dog være tvivlsomt, om det er Lovgivningsmagtens Opgave i den Grad at fastlægge Arbejdstiden for Erhvervene, at Loven, hvordan Forholdene end bliver, og selv om de paagældende

maatte anse det for i allerhøjeste Grad paakrævet at ændre Arbejdstiden i opadgaaende Retning, forbyder de vedkommende at gøre det.

De, der anbefaler disse Lovforslag til Vedtagelse, anfører selvfølgelig visse Begrundelser for disse Ratifikationer, og jeg skal omtale nogle af dem. Den første er den, hvad der allerede er nævnt her i Dag, at vi har en Forpligtelse dertil. Den første Ordfører for Socialdemokratiet (Schrøder) nævnte saaledes, at vi i Henhold til vor Underskrift — tror jeg, han sagde — var forpligtede til at gennemføre 8 Timers Arbejdsdagen. Hvad er det da, der er sket? Vi har her fra Landet i 1919 sendt en Delegation til Washington for sammen med Delegationer fra andre Lande at deltage i Udformningen af et Forslag til Indskrænkning og Fastlæggelse af Arbejdstiden. Er det da en Delegation, som Rigsdagen, som Danmarks Befolkning har sendt derover, og som derfor maa siges at handle paa den danske Rigsdags Vegne? Nej, de, som valgte Repræsentanter til denne Delegation, var Fagorganisationerne, Arbejderne og Arbejdsgiverforeningen, og saa den danske Regering. Men der gives dog et Par Mennesker her i Landet udenfor disse Kategorier. Det er dog vel ikke Meningen, at fordi visse Organisationer og den Regering, som nu tilfældigvis er ved Magten paa det Tidspunkt, finder paa, at nu skal der sendes en Delegation, skal Rigsdagen være forpligtet baade juridisk og moralsk til at gennemføre det Resultat, Delegationen kommer til, uanset om den finder dette Resultat i allerhøjeste Grad uheldigt for Land og Folk! Hvis det er Meningen, tror jeg, vi maa indføre en Bestemmelse i vor Forfatning om, at en saadan Delegation ikke kan sendes, medmindre Rigsdagen giver sin Billigelse baade til dens Sendelse og ligeledes til dens Sammensætning. Men der er selvfølgelig heller ikke nogen Rimelighed i, at den danske Befolkning og den danske Rigsdag som Helhed skulde være juridisk eller moralsk forpligtet til at gennemføre det, som nu en saadan tilfældigt sammensat Delegation har givet sin Tilslutning. Det er ogsaa en Kendsgerning, at i selve det Udkast til Konvention, som blev udarbejdet i Washington, og som denne Delegation var med til at udarbejde og stemte for, forudsaaes Muligheden, ja, maaske endogsaa Sandsynligheden af, at Rigsdage kunde forkaste Konventionen; det fremgaar af selve Konventionen, idet der staar, at visse Forpligtelser paahviler dem, der vedtager